

รหัสโครงการ : PDG48H0006

ชื่อโครงการ : โครงการนำร่องพัฒนาโจทย์การวิจัยเรื่อง “ฐานรากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชื่อผู้รับผิดชอบโครงการ : ศาสตราจารย์ ดร.ปราณี กุลละวณิชย์

E-mail Address : prancee@chula.ac.th

ระยะเวลาโครงการ : เริ่มโครงการ วันที่ 1 เดือนกันยายน พ.ศ.2548 – สิ้นสุดโครงการ

วันที่ 30 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2548

การสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยนั้นได้ถูกกล่าวขวัญถึงในทางลบมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอนภาษาอังกฤษมีข้อสังเกตว่า หลังจากที่เรียนภาษาอังกฤษมาอย่างน้อย 10-14 ปี เด็กไทยยังขาดทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ มีการทำวิจัยทั้งโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภาครัฐ และการวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาโทในเรื่องสาเหตุของความล้มเหลวนี้ และมีการทดลองวิธีการสอนแบบต่างๆเพื่อแก้ไขปัญหานี้ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยเชิงสำรวจเรื่อง “สถานภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภูมิภาคต่างๆของไทย” ในชุดโครงการ “นโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ” ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ในช่วงปี 2546-2548 ก็แสดงว่า ผู้เรียนยังไม่มี ความมั่นใจในทักษะทางภาษาต่างประเทศของตนไม่ว่าภาษาใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูด ผลการวิจัยบ่งชี้ว่า ทักษะที่ผู้เรียนต้องการพัฒนาอย่างยิ่งคือสองทักษะดังกล่าว ข้อมูลจากผู้ใช้ที่จบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาก็ยืนยันว่าทักษะพูดและฟังเป็นทักษะที่อ่อนของผู้จบการศึกษาและต้องการให้มีการพัฒนา

เราอาจอธิบายได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญในความล้มเหลวของทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั่นก็คือ การที่ภาษาเหล่านี้มิได้มีการใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน ภาษาต่างประเทศยังคงสภาพเป็นภาษาต่างประเทศมิใช่เป็นภาษาที่สองซึ่งจะทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่ผู้เรียนมีโอกาสได้พบปะกับผู้พูดภาษานั้นๆ อย่างไรก็ตามหากคำนึงว่าโลกปัจจุบันเป็นโลกแห่งเทคโนโลยีซึ่งคนจำนวนมากในโลกแม้ไม่ทั้งหมดสามารถเข้าถึงสื่อชนิดใดชนิดหนึ่งได้ และถ้าคำนึงว่าแนวทางการศึกษาปัจจุบันที่เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเองแล้ว เราก็น่าจะพิจารณาว่าปัจจัยใดที่จะทำให้เกิดความใคร่รู้ที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยตนเองและแสวงหาสื่อที่ช่วยในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในความเป็นจริงนั้นใครก็ตามที่พูดภาษาต่างประเทศได้ ฟังภาษาต่างประเทศเข้าใจ ก็จะทำให้ผู้นั้นเกิดความมั่นใจและกระตุ้นให้อยากเรียนรู้และใช้ภาษานั้นๆได้มากขึ้น มิใช่เพียงทักษะพูดและฟังเท่านั้น การเรียนรู้ทักษะอื่นๆก็น่าจะติดตามมาด้วย ด้วยความคิดดังกล่าวชุดโครงการวิจัยเชิงทดลอง

“การสอนภาษาต่างประเทศแบบเข้ม 6-8 สัปดาห์ : ทักษะการฟัง-การพูดภาษาต่างประเทศ” จึงเกิดขึ้น และเพื่อทดสอบว่าครูผู้สอนภาษาต่างประเทศจะสนใจและเห็นว่าโครงการนี้จะช่วยสนับสนุนการสอน ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนได้หรือไม่ จึงได้มีการจัดประชุมสัมมนา 2 ครั้ง ในวันที่ 24 ตุลาคม 2548 และวันที่ 30 ตุลาคม 2548 ขึ้น ในการจัดประชุมสัมมนานอกจากจะจัดให้มีการประชุมกลุ่มเพื่อ อภิปรายความเป็นไปได้และความเป็นประโยชน์ของโครงการทดลองกับงานสอนในชั้นเรียนแล้ว ยังจัด ให้ผู้เข้าประชุมได้เรียนรู้ประสบการณ์การสอนภาษาต่างประเทศจากผู้สอนที่ใช้วิธีการต่างๆ ในการ สอนภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับการศึกษาต่างๆ และในกลุ่มผู้เรียนที่มี ความสามารถในระดับต่างๆ กัน ผลจากการจัดประชุมสัมมนาครั้งที่ 1 มีผู้สนใจจะเข้าร่วมโครงการ ทดลอง 21 โครงการ และในครั้งที่ 2 ซึ่งได้จัดให้มีการบรรยายและอภิปรายวิธีการสอนที่ได้มีการ ทดลองแล้ว และความรู้ทางสถิติซึ่งจะช่วยในการออกแบบการทดลอง ปรากฏว่าผู้สนใจที่จะทำ โครงการเข้าร่วม 36 คน นับเป็น 14 โครงการ โครงการบางโครงการแสดงให้เห็นว่ามีกลุ่ม (cluster) ของผู้สอนที่ชัดเจนและผู้บริหารรับรู้และสนับสนุนซึ่งน่าจะทำให้เกิดผลที่ยั่งยืนในเชิงนโยบายและ การปฏิบัติต่อไปได้ แต่ในบางกลุ่มก็ยังคงอยู่ในลักษณะของผู้สอนที่สนใจจะปรับปรุงการสอนของตน จุดมุ่งหมายของโครงการทดลองนี้ก็คือการเสนอรูปแบบของการฝึกทักษะการออกเสียง/พูด และทักษะ การฟัง ในระยะเวลา 6-8 สัปดาห์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจที่จะเรียนต่อไปในชั้นเรียนปกติและ สนใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยสื่อต่างๆ ที่เป็นไปได้ ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และในกลุ่มผู้เรียนที่ แตกต่างกัน รูปแบบเหล่านี้จะมีรายละเอียดที่แสดงพื้นฐานของผู้เรียน, อุปกรณ์การสอนที่ใช้และหาได้ ในสิ่งแวดล้อม/บริบทเฉพาะ, วิธีการสอน, ผลของการสอน, ค่าใช้จ่ายที่จ่ายจริง ข้อมูลของรูปแบบ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้สอนอื่นๆ ในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศได้คัดเลือกและนำไปใช้ในสถานการณ์การ เรียนที่ใกล้เคียงกับตนได้ และข้อมูลเหล่านี้น่าจะมีส่วนช่วยให้ผู้บริหารของสถานศึกษา ตลอดจน ภาครัฐได้พิจารณาการสนับสนุนที่เหมาะสมกับการสอนภาษาต่างประเทศในบริบทต่างๆ กันของ สถานศึกษาในประเทศได้

คำหลัก : การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ, ทักษะการออกเสียง/พูด-ฟัง, รูปแบบของการฝึก การทดลอง

Project Code : RDG4610021

**Project Title :   The Basic Information of the Learning-and-Teaching
                                  Management and the Use of Foreign Languages in the Northern
                                  Part of Thailand**

Head of the Project   Anek Kimsuvan

E-mail Address :   akimsuvan@yahoo.com

Project Duration :   1 August 2003 – 31 March 2005

This research report synthesized the research data on foreign language education and use in northern Thailand. The project was conducted by seven different research groups working toward the same underlying objectives, namely to explore the current state of foreign language education and use at all academic levels and to examine satisfaction, needs, and problems related to foreign language use in the business sector in northern Thailand.

The sample for the project included those from the business sector (owners/staff heads and staff workers) and from the academic arena (administrators, teachers, and learners of foreign languages). The total number of the sample was 1,486. Purposive sampling and simple random sampling methods were used in different stages of sampling in an attempt to capture sample subjects for as many different foreign languages, types of institutions, and businesses as possible.

The research data showed that eight foreign languages have been taught in northern Thailand: English, French, German, Japanese, Korean, Mandarin, Burmese, and Vietnamese. English and Mandarin were taught at all levels of education and academic institutions. Unlike English, Mandarin was taught in Chinese schools at the primary level (class 1 to class 4). From class 5, English was offered in Chinese schools. Vietnamese and Korean were taught inconsistently in some institutions.

Most foreign language teachers were Thai. In the sample, most secondary, high school, and vocational school teachers had their B.A. in English; however, only 16% of primary school instructors had such a degree. A great number of them used Thai as a medium of instruction and were most proficient in reading and least proficient in speaking and listening.

From one point of view, the data for school administrators showed a lack of foreign language teachers in all levels and no budget for employing teachers. From another perspective, the data for foreign language teachers reflected their teaching and working load. Apart from the typical problems of huge class size, learners' poor foreign language background, and lack of learning enthusiasm, confidence, and courage to perform language tasks, one of the primary concerns relating to teaching was the absence of clarity in the curriculum. Though 90-95% of the high school teachers participated in the evaluation and improvement of the curriculum, they complained that they could not comprehend it.

The learners were rarely exposed to any language use in their daily life outside the classroom. Neither did they fully practice their language skills in class due to the excessive number of students in each class and the small number of classroom sessions. They were also rarely offered outside classroom activities for promoting their language proficiency. Learning behaviors mostly focused on regular class attendance and practice of language exercises. The activity that learners mostly used to practice their foreign languages involved examinations. Their aim in learning was to pass the examination. Not many of them reported the use of other learning resources for their self-study. The students were most capable of reading and least proficient in speaking and listening, thus needing much improvement in these two skills as most of their teachers did. The students of all foreign languages in the university learned reading and writing. Most of the learners had a positive attitude toward foreign language.

The data for the business sector sample revealed that the foreign language used and needed most was English, followed by Mandarin and Japanese respectively.

Burmese and Korean became important because of the increase of industry, the presence of foreign workers, and the policy of national security. The business sector, the administrators and the university instructors knew the trend of the wanted languages, but the students lacked this information. The language skills required most were speaking and listening, and most employers showed little satisfaction with the personnel's language competency. Employees were very dissatisfied with their speaking and listening skills. The employees' most needed vocabulary was in the fields of tourism, computer, information technology, monetary, culture, and education. Work which required foreign languages involved inquiries, information operations, services, and marketing.

Suggestions from the project working groups include: Madarin and Japanese should be chosen as foreign languages, since they are as important as English. The teaching of all languages must emphasize speaking and listening skills. The ministry of labour, the ministry of education, and the office of higher learning should work together in order to get a focused idea for improving the curriculum that suits the needs of the labor market.

Keyword: foreign language education, foreign language use in northern Thailand